

Колкото заради мене, азъ мислихъ че отъ то насетѣ като ся занимавахъ по-прилѣжно въ строгѣ дѣятелность на длѣжноститѣ си, дадохъ по-важны причины за да ся развѣ едно по-благо-склонно мнѣніе за мене; защото, като си ходихъ въ Парижъ, сега прѣзъ деніе си, за да видѣхъ сестрѣ си, и самъ Г. Ловепенъ побърза да ми поблагодари за честносттахъ съ коѣто изпълняхъ задѣлженіята които бѣше зель на себе си той за мене.

— Дерзай, ми рече, Максиме, ще приготвимъ вѣното на Еленкѣ; нѣма да ѣ оставимъ да осѣти скърбнитѣ събытія. А ты, пріятелю не унывай. Вѣрвай ми, че това което е най близу до благополучіето на този свѣтъ, сирѣчь благоволеніето на съвѣстѣхъ и тишинѣхъ на еднѣ душѣ посвятенѣ всичкѣ на длѣжносттахъ си, ты го имашъ и съ Божіехъ волѣхъ ще го имашъ за всегда.

Види ся че имаше право старыйтъ потаріусъ; защото наистинѣ не ся осѣщамъ толкози честитѣ, но съмъ спокоинѣ. Въ душѣхъ ми коато още не е озрѣяла добрѣ щото да ся радва за жестоко-стѣхъ на жертвѣхъ, намѣрвашъ стремленіа отъ младость и отъ отчаяніе. Животѣхъ ми посветенъ на другъ животъ по-слабъ и любезенъ, не ми принадлежи вече; той нѣма бѣдуще, заключенъ е за всегда въ тъмницѣ. Сърдцето ми не трѣба вече да има сладостны туптенія, главата ми само за другыго трѣба да мисли. Но нека бѣде